

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.638 van 28 februari 2000
in de zaak A. 44.661/IX-41.**

In zake : de NV BCD (voorheen de NV Estate Trade Center
Waas),
gevestigd te STEKENE,
Breedstraat 38

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat de NV BCD
(voorheen de NV Estate Trade Center Waas) op 23 juli
1991 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen
van drie beslissingen van 28 mei 1991 van de Vlaamse
minister voor Economie en Economische Expansie Midden-
stand waarbij respectievelijk :

- "- de bij beslissing dd 7/2/1989 toegekende rentetoeelage
ten bedrage van 1.281.000 Fr. werd teruggevorderd,
met verzoek deze binnen de maand terug te betalen;
- de bij beslissing van 7/2/1989 toegekende vrij-
stelling van onroerende voorheffing (gedurende vijf
jaar à 20% vrijgesteld) ingetrokken en vernietigd
wordt;
- de bij beslissing van 7/2/1989 toegestane versnelde
afschrijvingen ook retroactief wordt teruggetrokken";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 13 januari 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij, die tevens het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging bevat;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 januari 2000;

Gehoord het verslag van voorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. ALDERWEIRELDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat D. VERGOUWEN die, loco advocaat P. DEVERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 4 november 1987 zendt de Kredietbank NV aan het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap het dossier betreffende de aanvraag van de BVBA DE WILGARD (later omgevormd tot de NV Estate Trade Center Waas, nu de NV BCD, verzoekster) om een rentetoelage, een

vrijstelling van onroerende voorheffing en een toelating tot versnelde afschrijvingen met betrekking tot de oprichting van een bedrijvencentrum; de aanvraag is gegrond op de wet van 4 augustus 1978 tot economische heroriëntering. Het aanvraagformulier, dat ondertekend is door verzoekster, bevat volgende verklaring :

"De ondergetekende machtigt de kredietinstelling zijn (haar) aanvraag voor te leggen aan het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (wet van 4 augustus 1978)".

1.2. Op 22 november 1988 legt de administratie voor economie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aan de Vlaamse minister van Economie een verslag voor met betrekking tot bovenvermelde aanvraag.

In dat verslag stelt zij onder meer dat slechts 21 % van de oppervlakte in aanmerking komt voor de activiteit van een bedrijvencentrum en dat bijgevolg slechts 21 % van de investering kan worden aanvaard. Voorgesteld wordt een rentetoelage toe te kennen van 1.281.000 fr.

1.3. Op 17 januari 1989 verklaart de Vlaamse minister van Economie zich akkoord met het voorstel van rentetoelage en beslist hij dat de volgende bijzondere voorwaarde 3 moet worden toegevoegd :

"Het art. 3 van het voorgelegde type 'Huur- en dienstenovereenkomst' van de BVBA De Wilgard moet worden vervangen door volgende tekst :

'De huur neemt een aanvang op ...

Deze huurovereenkomst wordt geacht te zijn aangegaan voor een periode van 3 jaar, namelijk tot en met ...

Na het verstrijken van de hogergenoemde periode wordt de overeenkomst stilzwijgend van jaar tot jaar verlengd. Vanaf de aanvang vierde jaar kan echter zowel de huurder als verhuurder de overeenkomst opzeggen per aangetekende brief, mits een vooropzeg van 2 maanden.

De opzeg gaat in op de eerste dag van de maand volgend op de datum van de aangetekende brief".

1.4. Met een brief van 7 februari 1989 deelt het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aan de NV Kredietbank de beslissing inzake rentetoeelage en kapitaalpremie "betreffende uw aanvraag" mee; meegedeeld wordt dat aan verzoekster een rentetoeelage van 1.281.000 fr. wordt toegekend, en dat de beslissing slechts geldig is voorzover aan de in 1.3. vermelde bijzondere voorwaarde wordt voldaan.

1.5. Met een brief van 7 februari 1989 laat het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aan het hoofdbestuur der directe belastingen "een beslissing ... tot toekenning van versnelde afschrijvingen" aan verzoekster geworden, genomen met toepassing van artikel 7 van de wet van 4 augustus 1978 en geldend voor 21 % van de totale investering.

Met een brief van 7 februari 1989 zendt het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aan het hoofdbestuur van het kadaster een met toepassing van artikel 8, wet van 4 augustus 1978 genomen beslissing om aan verzoekster vrijstelling van onroerende voorheffing te verlenen gedurende vijf jaar op 21 % van de totale investering.

In beide bovenvermelde brieven is vermeld dat een kopie van die brieven naar verzoekster wordt verstuurd. In beide brieven wordt vermeld dat aan verzoekster "een rentetoeelage is toegekend op 07.02.1989".

1.6. Op 26 maart 1991 vindt een inspectie-onderzoek plaats door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Tot besluit wordt in het desbetreffende verslag gesteld dat het centrum van verzoekster niet beantwoordt aan de vereisten van een bedrijvencentrum omdat 1° niet voldaan is aan de voorwaarde van de toekenningsbeslissing, namelijk dat de huurcontracten een duur van 3 jaar moeten hebben; 2° er geen manager permanent aanwezig is, de manager zelfs geen bureau

heeft en voornamelijk bijstand in juridische zaken verleent; 3° iedereen een ruimte kan huren ongeacht de activiteit die uitgeoefend wordt en ongeacht of het al dan niet een starter is. Voorgesteld wordt de reeds volledig uitbetaalde rentetoeelage terug te vorderen.

1.7. Bij brief van 28 mei 1991 deelt het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aan verzoekster mee dat uit een nieuw onderzoek gebleken is dat haar onderneming niet als een bedrijvencentrum kan worden beschouwd en dat de bijzondere voorwaarde nr. 3 niet werd nageleefd, zodat de toegekende rentetoeelage integraal wordt teruggevorderd.

In twee andere brieven van 28 mei 1991 deelt hetzelfde ministerie verzoekster respectievelijk mee dat de gunstige beslissing inzake afschrijvingen en de gunstige beslissing inzake vrijstelling van onroerende voorheffing vernietigd worden omdat de beslissing inzake rentetoeelage "van in het begin werd teruggetrokken".

Het is van de in deze drie brieven vermelde beslissingen dat verzoekster de nietigverklaring vordert.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat ter terechtzitting de verwerende partij zich aansluit bij het standpunt dat het bevoegde lid van het Auditoraat in zijn verslag heeft ingenomen, te weten dat de Raad onbevoegd is om kennis te nemen van het beroep; dat aldus de verwerende partij een exceptie van onbevoegdheid opwerpt;

Overwegende dat de Raad hierom onbevoegd zou zijn omdat volgens de bewoordingen van het verzoekschrift het annulatieberoep in de eerste plaats is gericht tegen de ministeriële beslissing waarbij de "toegekende rentetoeelage ten bedrage van 1.281.000 fr. werd teruggevorderd, met verzoek deze binnen de maand

terug te betalen"; dat in de mate dat verzoekster de terugvordering van de uitbetaalde rentetoelage betwist, zij een geschil over subjectieve rechten in het leven zou roepen, dat door de rechterlijke macht beslecht moet worden; dat voorts wordt geargumenteerd dat, nu de bestreden beslissingen steunen op artikel 28, § 2, eerste lid, van de voormelde wet van 4 augustus 1978, de verwerende partij over geen discretionaire bevoegdheid beschikte om de toegekende voordelen al dan niet in te trekken aangezien aldaar is bepaald dat de betrokkenen "in ieder geval" die voordelen verliezen;

Overwegende dat verzoekster tegen de exceptie van onbevoegdheid onder meer inbrengt dat zij overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de vernietiging van administratieve beslissingen vordert, welke beslissingen een sanctie zijn voor de beweerde inbreuk op voorwaarden die bij de beslissingen tot toekenning van overheidssteun zijn opgelegd;

2.1.1. Overwegende dat bij de beslissingen van 7 februari 1989 de verwerende partij aan verzoekster bepaalde voordelen heeft verleend; dat, hoe ook de door de verwerende partij gebruikte terminologie eruit ziet, bij de bestreden beslissingen op het toekennen van die voordelen wordt teruggekomen; dat niet kan worden betwist dat de beslissingen van 7 februari 1989 administratieve rechtshandelingen zijn in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en dus vatbaar voor annulatieberoep; dat bijgevolg ook vatbaar zijn voor annulatieberoep de beslissingen waarbij die beslissingen ongedaan worden gemaakt;

Overwegende dat dit ook geldt al zijn de beslissingen van 7 februari 1989 beslissingen die rechten verlenen; dat wanneer een rechtscheppende handeling ongedaan wordt gemaakt, dit betekent dat op het

doen ontstaan van het verleende recht wordt teruggekomen; dat, wanneer, zoals in de onderhavige zaak, die beslissing tot terugkomen wordt betwist, er dus geen geschil is over het bestaan van een recht -een geschil dat onder de termen van de artikelen 144 en 145 van de Grondwet valt- maar over het ontstaan van een recht; dat hetgeen verzoekster de Raad voorhoudt niet is dat de verwerende partij een bestaand subjectief recht schendt, maar wel dat de verwerende partij ten onrechte terugkomt op het doen ontstaan van een subjectief recht, dat deze dus geen declaratieve handeling stelt, niet vaststelt dat het recht niet bestaat -wat zij bijvoorbeeld wel doet wanneer zij oordeelt dat zij een van haar gevorderde betaling niet verschuldigd is-, maar een constitutieve beslissing neemt, een handeling stelt die een bestaande rechtstoestand beoogt te wijzigen, die een recht dat was ontstaan, doet verdwijnen;

Overwegende dat het te dezen geen terugvordering van het onverschuldigde betreft; dat niet wordt beweerd dat de verleende voordelen niet verschuldigd waren, maar dat, nadat zij waren uitgekeerd als zijnde verschuldigd, zij niet met inachtneming van de wettelijke voorwaarden werden aangewend; dat een maatregel die zulk een gedrag treft, moeilijk anders dan als een administratieve sanctie kan worden gekwalificeerd; dat de omstandigheid dat in de visie van de verwerende partij zij krachtens artikel 28, § 2, eerste lid, van de wet van 4 augustus 1978 ertoe verplicht was die sanctie te treffen, aan de bestreden beslissingen het karakter van sanctie niet ontnemt; dat een administratieve sanctie een administratieve beslissing is in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat de exceptie wordt verworpen;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het beroep niet ontvankelijk is doordat de beslissing van het bevoegd orgaan van verzoekster om beroep in te stellen niet voorligt;

2.2.1. Overwegende dat uit de door verzoekster neergelegde stukken blijkt dat de beslissing om beroep in te stellen binnen de beroepstermijn werd genomen door het orgaan van verzoekster dat daartoe overeenkomstig de Vennootschapswetten en de statuten bevoegd is; dat de exceptie wordt afgewezen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekster als annulatiemiddel aanvoert dat de beslissing tot terugvordering van de rentetoeelage niet naar behoren gemotiveerd is;

Overwegende dat haar wettigheidskritiek op het eerste opgegeven motief -zij zou geen bedrijvencentrum zijn- als volgt kan worden samengevat : zij stelt dat zij voldoet aan de begripsomschrijving die door de BTW-administratie gegeven werd van "bedrijvendienstencentra" in de BTW-informatie nr. 8 van 21 maart 1990; zij betoogt dat haar geen criteria bekend zijn waaraan ten tijde van de bestreden beslissingen moest worden voldaan om als bedrijvencentrum te worden beschouwd zodat er voor haar totale rechtsonzekerheid heerst;

Overwegende dat verzoeksters wettigheidskritiek op het tweede ter verantwoording van de bestreden beslissing opgegeven motief -ze heeft de bijzondere voorwaarde nr. 3 niet nageleefd- als volgt kan worden samengevat : die voorwaarde is haar niet tegenwerpbaar omdat de beslissingen met de vermelding van die voorwaarde haar niet werden meegedeeld, zij pas na kennisname van de bestreden beslissingen van die voorwaarde op de hoogte is geraakt door op informatie uit te gaan;

3.1.1. Overwegende dat de verwerende partij verzoeksters kritiek op de motieven afwijst argumenterend dat beide motieven "op afdoende wijze bewezen (worden) uit de bevindingen van het inspectieverslag dd. 26 maart 1991 :

a) De huidige manager, advocaat, Fredien MAES, is ongeveer 1 dag per week aanwezig in het centrum, doch beschikt niet eens over een eigen bureau (hij maakt gebruik van de vergaderzaal); huurders kunnen op hem alleen beroep doen voor juridische problemen.

Hieruit blijkt afdoende dat het contractueel voorziene op dit vlak, d.i. advies en bijstand in de bedrijfsvoering en zulks op permanente basis, niet (meer) aanwezig is : het advies is fragmentair (alleen juridisch) en occasioneel (één dag per week). Bovendien is de toegang tot het centrum vrij : 'iedereen kan er ruimte huren, ongeacht welke activiteit men uitoefent en ongeacht of men al dan niet starter is'.

b) De huurcontracten voor het deel bedrijvencentrum voldoen niet aan de duurvoorwaarden van het oorspronkelijk besluit dd. 7 februari 1989 (doch lopen gelijk met het belendende winkelcentrum) : ze zijn onveranderlijk aangegaan voor een periode van negen (9) jaar.

Uit het verzochtschrift in annulatie (p. X) blijkt genoegzaam dat dit feit niet wordt betwist.";

3.1.2. Overwegende dat in haar memorie van weder-antwoord verzoekster repliceert dat de twee elementen waarvan de verwerende partij melding maakt, niet in de bestreden beslissing terug te vinden zijn; dat zij bovendien stelt dat die twee elementen drogredenen uitmaken;

3.1.2.1. Overwegende dat eerst haar kritiek op het eerste element wordt samengevat;

Overwegende dat wat het optreden van de manager betreft, zij de desbetreffende bepaling uit het type van huur- en dienstenovereenkomst citeert dat aan de verwerende partij bij de aanvraag om steun werd overgelegd en door deze niet werd bekritiseerd : "advies en bijstand van de manager van het centrum volgens een tijd- en werkschema uitgewerkt door de verhuurder"; dat zij onderstreept dat de persoon die manager was toen de aanvraag werd ingewilligd, houder van een accountantskantoor, evenmin voltijds aanwezig was en dat de nieuwe manager ter beschikking staat van de huurders voor advies op bedrijfseconomisch, fiscaal en juridisch vlak; dat zij er op wijst dat een full-time manager een utopie is gelet op onder meer de totale huuropbrengst van alle kantoren op de verdieping van het bedrijvencentrum, die 186.000 fr. per maand bedraagt; dat zij ook niet inziet waarom een "vast kantoor" voor de manager noodwendig is wanneer de met advies en bijstand belaste persoon vlot bereikbaar is en een vergaderzaal permanent beschikbaar is; dat zij stelt dat de manager dagelijks beschikbaar is;

Overwegende dat verzoekster nog repliceert dat nergens is bepaald dat bepaalde activiteiten dienden te worden uitgesloten en dat enkel beginnende ondernemers konden intreden;

3.1.2.2. Overwegende dat op het argument ontleend aan het niet naleven van de zogenaamde bijzondere voorwaarde nr. 3 verzoekster onder meer repliceert dat, aangezien een aantal huurders ook kleinhandelsactiviteiten verrichten -en nergens blijkt dat zodanige activiteiten in een bedrijvencentrum niet mogen worden uitgeoefend- zij de handelshuurwetgeving, wetgeving van openbare orde, moest naleven en dus huurcelen van 9 jaar moest toestaan; dat zij voorts herhaalt dat de bewuste voorwaarde haar niet kan worden tegengeworpen aangezien ze niet aan haar werd meegedeeld, alleen aan de NV KREDIETBANK, aan wie zij enkel machtiging had verleend tot het indienen van een aanvraag tot tussenkomst, en van wie niet kan worden aangenomen dat zij haar mandataris zou zijn nu zij als kredietverstrekker totaal tegenstrijdige belangen heeft met haar cliënte;

3.1.3.1. Overwegende dat om aan te tonen dat een onderneming geen bedrijvencentrum is, het niet volstaat te stellen dat uit een nieuw onderzoek gebleken is dat het geen bedrijvencentrum is; dat het nochtans dat is wat is gebeurd in de eerste in 1.7. gerelateerde brief van 28 mei 1991 die de verwerende partij als een beslissing wil doen doorgaan;

Overwegende dat bijaldien kan worden aangenomen dat de bewering vervat in bovenvermelde brief gesteund is op de gegevens vermeld in het in 1.6. gerelateerde inspectieverslag, de vraag is of die gegevens aantonen dat verzoeksters onderneming geen bedrijvencentrum is;

Overwegende dat de verwerende partij geen definitie geeft van wat volgens haar een bedrijven-centrum is; dat zij ook niet aantoonst dat het buiten iedere definitie om een vanzelfsprekendheid is dat de vereisten omschreven in het inspectieverslag vereisten zijn waaraan een bedrijvencentrum hoe dan ook moet voldoen;

Overwegende dat verzoekster wel een definitie van een bedrijvencentrum citeert, gegeven door de overheid, zij het dan niet door de verwerende partij, het Vlaamse Gewest, maar door de Belgische Staat; dat als de verwerende partij aan die definitie ieder gezag wou ontzeggen, zij dat kon, en er haar eigen definitie voor in de plaats stellen; dat nu zij noch het een noch het ander heeft gedaan met die definitie rekening wordt gehouden, niet als een afdoend wettelijk bewijs, maar als een niet zonder meer te veronachtzamen feitelijk gegeven;

Overwegende dat die definitie, voorkomend in de BTW-informatie, nr. 8 van 21 maart 1990 van het ministerie van Financiën, als volgt luidt :

"Bedrijven- of dienstencentra zijn ondernemingen die tot doel hebben aan beginnende ondernemers of meer algemeen aan personen die een zelfstandige beroepswerkzaamheid uitoefenen, in speciaal daartoe uitgeruste gebouwen, de nodige bedrijfsruimte ter beschikking te stellen teneinde hun beroepswerkzaamheid in optimale omstandigheden uit te oefenen.

Naast de aangepaste bedrijfsruimte die ter beschikking van de klanten (huurders) van de bedrijven- en dienstencentra worden gesteld, kunnen eerstgenoemden eveneens gebruik maken van een infrastructuur die voor het gemeenschappelijk gebruik van alle huurders bestemd is (telefoonservice, telefax, vergaderzalen, parking, sanitair, restaurant, enz.).

Naargelang van het geval kan tevens gebruik worden gemaakt van een aantal administratieve diensten zoals o.m. advies inzake boekhoudkundige, juridische en financiële problemen en meer algemeen inzake management (...)"

Overwegende dat de verwijten die aan verzoekster worden toegestuurd in het meervermeld inspectieverslag, in die begripsomschrijving niet voldoende steun vinden om er de conclusie te kunnen uit trekken dat verzoeksters onderneming niet als een bedrijvencentrum kan worden beschouwd;

Overwegende dat om verder de stelling te ondersteunen dat de gegevens van het inspectieverslag niet aantonen dat verzoeksters onderneming niet als een bedrijvencentrum kan worden beschouwd, verwezen kan worden naar de hierboven samengevatte beschouwingen van verzoekster over het utopische van een full-time manager in een centrum als het onderhavige, en over het type van overeenkomst dat ze bij de aanvraag heeft overgelegd;

Overwegende tenslotte dat waar in het inspectieverslag te lezen staat dat de manager "voornamelijk" bijstand in juridische zaken verleent, dit includeert dat hij ook andere dan juridische bijstand verleent; dat de verklaring van "voornamelijk" mogelijk kan zijn dat de huurders "voornamelijk" om juridische raad vragen, dat als de verklaring er een andere is, bijvoorbeeld de onkunde van de manager om andere adviezen te geven, de verwerende partij in gebreke is gebleven zulks te staven en aldus verzoeksters stelling te ondergraven dat de manager in staat is ook op bedrijfseconomisch en fiscaal gebied vakkundige bijstand te verlenen;

3.1.3.2. Overwegende dat nu gebleken is dat het eerste motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd -de onderneming van verzoekster kan niet als een bedrijvencentrum worden beschouwd- niet naar behoren bewezen is, niet echt aandacht moet worden besteed aan het tweede motief van die beslissing, het niet naleven van de bijzondere voorwaarde nr. 3; dat, immers, niet

vaststaat dat dit motief alleen de verwerende partij tot het nemen van haar beslissing gebracht zou hebben;

Overwegende dat hoe dan ook dit tweede motief rechtens waardeloos is; dat men aan verzoekster onmogelijk kan verwijten een voorwaarde niet te hebben nageleefd waarvan niet bewezen is dat zij er kennis van had; dat de verwerende partij wel staande houdt dat ze de drie beslissingen op 7 februari 1989 heeft meegedeeld aan verzoekster, maar dat in de door haar overgelegde stukken die daarvan het bewijs moeten leveren, met geen woord over de kwestieuze voorwaarde wordt gerept; dat wel in de brief waarbij aan de NV KREDIETBANK de beslissing houdende toekenning van een rentetoeelage wordt meegedeeld, die voorwaarde wordt vermeld; dat de verwerende partij er mogelijk op vertrouwd heeft dat de NV KREDIETBANK verzoekster van die voorwaarde op de hoogte zou brengen; dat zulk een vertrouwen echter weinig gefundeerd is wanneer men vaststelt dat in de brief aan de NV KREDIETBANK opgesomd worden "bijzondere voorwaarden" die de NV KREDIETBANK als kredietgever moet naleven, waaraan dan de zogenaamde bijzondere voorwaarde "nr. 3" wordt toegevoegd, -nota bene als voorwaarde "nr. 4"-, welke voorwaarde alleen verzoekster kan binden en waarbij verwezen wordt naar het "voorgelegde type Huur- en dienstenovereenkomst", dat voorgelegd is, niet door de NV KREDIETBANK, maar door verzoekster; dat de verwerende partij in gebreke blijft begrijpelijk te maken hoe te rijmen valt dat ze enerzijds aan verzoekster wel de beslissing tot toekenning van een rentetoeelage zou hebben meegedeeld maar dan zonder melding van een voorwaarde die ze zo belangrijk acht dat ze mede op de niet-naleving ervan de intrekking van die beslissing baseert, anderzijds wel aan de NV KREDIETBANK die voorwaarde heeft meegedeeld hoewel deze tot de naleving ervan niet gehouden was; dat met zulk een onsamenhangend mededelingsbeleid een zware beslissing als de bestredene niet verenigbaar is;

3.1.4. Overwegende dat het middel gegrond is;

3.2. Overwegende dat de beslissing tot intrekking van de vrijstelling van onroerende voorheffing en de beslissing tot intrekking van de toelating van versnelde afschrijvingen gewoon het gevolg blijken te zijn van de beslissing tot terugvordering van de rentetoelage; dat ze dus eveneens onwettig zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden drie beslissingen van 28 mei 1991 van de Vlaamse minister van Economie en Economische Expansie Middenstand waarbij respectievelijk :

- "- de bij beslissing dd 7/2/1989 toegekende rentetoelage ten bedrage van 1.281.000 Fr. werd teruggevorderd, met verzoek deze binnen de maand terug te betalen;
- de bij beslissing van 7/2/1989 toegekende vrijstelling van onroerende voorheffing (gedurende vijf jaar à 20% vrijgesteld) ingetrokken en vernietigd wordt;
- de bij beslissing van 7/2/1989 toegestane versnelde afschrijvingen ook retroactief wordt teruggetrokken".

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig februari 2000, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH. J. BORRET, voorzitter,

	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. BORRET.